

økonomiske Forhold ikke absolut tvinger ham til at frasige sig sit Hverv, vil han som Regel ogsaa kunne formaas til at tage mod Genvalg. Kan vedkommende dog ikke formaas dertil, er det min Opfattelse, at man ikke tjener Kommunens, Statens eller Samfundets Interesser ved at tvinge ham til fremdeles at fungere som Formand for Sogneraadet.

I § 2, første Stykke, gives der de kommunale Raad en Bemyndigelse til uden Amtsraadets Samtykke at tilstaa Formanden til Medhjælp et Beløb udover de gældende 30 Øre pr. Individ eller 500 Kr. En saadan Bestemmelse kan Venstre selvfølgelig ikke have det fjerneste imod, selv om jeg nok tror, at denne Bemyndigelse har mere formel end reel Betydning. Man kan ikke ret vel tænke sig, at et Amtsraad vilde nægte et Sogneraad den omtalte Tilladelse, særlig ikke efter den Maade, hvorpaa Amtsraade nu er sammensatte, hvor største Delen af deres Medlemmer er saa godt skolede i det kommunale Liv, at de meget vel ved, hvor meget Arbejde der hviler paa Sogneraadsformanden. Desuden vil de sikkert handle ud fra den Betragtning, at man skal lade Sogneraadet selv bære Ansvaret. Vi har altsaa ikke det fjerneste imod at give en saadan Bemyndigelse for Regnskabsaaret 1917—18.

Det andet Stykke i § 2, hvorved Statskassen forpligtes til at refundere Halvdelen af de Beløb, der udover 30 Øre pr. Individ eller 500 Kr. tilstaas Sogneraadsformændene til Medhjælp i Regnskabsaaret 1917—18, dog kun indtil et Beløb af 25 Øre pr. Individ, er der fra vor Side megen Betænkelighed ved at gaa ind paa, ikke fordi man er betænkelig ved, at der under de ekstraordinære Forhold i Aar ydes et Bidrag til Kommunernes Administration, men fordi man efter vor Mening bør tage det stærkeste Forbehold overfor dette Princip's Anvendelse i Fremtiden. Vi finder, at der ikke er nogen som helst Grund til, at Staten skal være forpligtet til at bære en Del af Udgiften ved Lønning af Medhjælp til Udøvelsen af de kommunale Bestillinger. Den Medhjælp, som de kommunale Raad af egen fri Beslutning vedtager, der skal ydes deres Formænd, vil sikkert ikke være større, end at Kommunerne selv maa kunne betale den, og der er ingen som helst Grund for Staten til at vedtage en almindelig Bestemmelse om at træde til i dette Tilfælde og refundere Halvdelen af Udgifterne. Men dette er ogsaa noget midlertidigt, og hvordan vi vil stille os dertil, kommer noget

an paa, hvordan man stiller sig til dette Spørgsmaal fra anden Side. Naar det her stærkt fremhæves, at de foreslaede Bestemmelser er noget absolut midlertidigt, ikke noget, man tilsigter at gennemføre som blivende — Loven skal jo kun gælde for det kommende Regnskabsaar —, vil Venstre ikke kunne rejse Indvendinger derimod, men vi maa tage et bestemt Forbehold overfor et saadant Tilskud fra Staten under ordinære Forhold.

Endelig foreslaas det i § 3, at de til Sikringsstyrken indkaldte militære Personer skal have Adgang til at afgive deres Stemme ved de kommunale Valg. En saadan Bestemmelse er ikke alene rimelig, men selvfølgelig, og vi vil med Glæde stemme for den.

Dette er de Bemærkninger, jeg har fundet Anledning til paa mit Partis Vegne at fremsætte ved denne Sags første Behandling. Jeg forbeholder mig, naar denne første Behandling er sluttet, at stille Forslag om Sagens Henvisning til videre Behandling i et Udvalg.

Jacob Christensen: Under Hensyn til den foreliggende ekstraordinære Situation kan jeg paa mit Partis Vegne anbefale det foreliggende Lovforslag til Gennemførelse. Enkelte af Bestemmelserne passer kun for de ekstraordinære Forhold, andre af dem mener jeg er vel egnede til at faa en mere blivende Karakter.

Det fremgaar baade af Bestemmelserne i § 1 og af den Tale, som den højtærede Indenrigsminister holdt ved Forelæggelsen, at Ministeren meget gerne saa, at en stor Del af de nuværende Kommunalbestyrelser Medlemmer vedblev at fungere, fordi der aldrig har været saa meget Arbejde for Kommunalbestyrelserne — Arbejde, som særlig Centraladministrationen har paalagt dem — som netop under den nuværende ekstraordinære Situation, og det kunde vel nok tænkes, at enkelte af disse Medlemmer vilde benytte den Ret, som den gældende Lov giver dem til at træde tilbage, naar de har fungeret i to Valgperioder eller, for saa vidt Talen er om Sogneraadsformanden, i 3 Aar. Det foreliggende Lovforslags § 1 gaar nu ud paa, at man ikke skal kunne benytte sig af de gældende Bestemmelser og trække sig tilbage. Nu sagde den ærede Ordfører for Venstre (Kvist), at dette var en Tvangsbestemmelse. Det overrasker mig noget, at det ærede Medlem saa stærkt vilde betone Tvangsmomentet i denne Paragraf, thi for ikke